

Kòl fòntanë Neptuna na Dłëdzim Tôrgù we Gduńskù

– Witôj! Jô jem **Neptun**. Pòchòdzã z daleczégò Rzimù. Tam prawie bëło mòje dodóm. Czedës jô béł bøgã wòdów, mòrza, blónów i deszczu. Bùdowelë dlô mie wiòldzé swiãtnice. Na Dłëdzim Tôrgù we Gduńskù jô stojã ju òd **1612 rokù**. **Zaprojektowôł mie Abraham van den Blocke**, znóny gduńsczi architekt i żłobiôrz. Wa mògła gò spòtkac, jak stôwiôł kamiany wòłtôrz w kòscele sw. Jana we Gduńskù. Eee, co jô gòdóm! Kò wa nie żëła w tëchtam czasach. Mùszita mie wëbòczëc. Jem ju stôri i czãsto zabiwóm, jaczi mómë terô rok.

– Neptunie, ùsmiechnij sã! Jidze pòsobnô wanoga.

Za chwilã bãdã tobie robic òdjimczy! – zawòłôł Merkùri, chtëren stoi kòl Dwòru Artusa.

– Żebë leno gòłãb nie sadnął na mòji głowie! Ptòchë nie pasëją do mòjégò wizerënkù. Wòlã mòrsczé stwòrzenia jak na przëmiar **hippokampë**, to je mòrsczé jistotë, jaczych gòrny part cała szlachùje za kòniã, a dólny mô sztòłt rëbë – rzekł Neptun.

– Jô, mój drëchù, òd wiedna **òblòkóm czòpkã i zandalë z dohòczonyma skrzydlama**. Dzãka nima jem chùtszi. Mëszlã, téż, że pióra ptòchów mògã bëc bëlnã zdobã dlô kòzdegò bòzstwa – skòmentërowôł **Merkùri**.

– Ale chłopi! Ju nie rôz jô wama tłómaczëła, że òd stalatów zwierzãcã, jaczé bùdzy ùwòżanië i wedno bëło pòdzëwioné przez kòzdegò człowieka, je lew – òdezwała sã **Mòc, to je sztatura stojãcô w jedny z wnãków na przëdny scanie Dwòru Artusa**.

– Zòs te sztridë! Tak je dzëń w dzëń. Rôz Neptun z Merkùrim nie rozmiejã rozsãdzëc swòjich spiérków, pózni alegòriô Mòcë dodòwò swòje ùwòdzi, a tej-sej téż stòrodòwny wòdcowie, co stojã kòl òknowëch łãków, wmiészają sã w te gòracé diskùsje! – rzekła **Sprawiedlëwòta**, co zdrzała na Dłëdzi Tôrg z przëdny scanë Dwòru Artusa.

– Mòji lubòtny, nie je wòznë, jaczé zwierzã wama dzysò towarzi. Barzi miło i lubkò bë tu bëło nama wszëtczim, jak wa bë zabëlë ò sztridach i chòcle na sztót sã ùsmiechnãlë – dodała Sprawiedlëwòta, chtërna pilowała w miesce pòrzãdkù i zgòdë.

Pò tëch słowach Neptun òpùscył głowã, wezdrzòł na karno turistów i letkò skrzëwił gãbã, żebë chòc kãsk wëzdrzała na ùsmiòną. Nimò gòdczi mądri Sprawiedlëwòtë wcyg je równak gwësny, że wiòldzi, grozny i stolemny bóg mòrza i oceanów ni mòże bëc za baro miłi dlô wszëtczich lëdzy.